
— Ne — nyomta a markomba —, meg ez is!
— Hát ez meg már mi? — kérdeztem tőle.
— Igény és gond — mormogta zordan.
— Ez nem kell — feleltem visszanyujtva —, ne!
— Jaj, a pénzzel ez is jár — felelte és visszatolta a karomat.

— Akkor Mádra jutok! — szoltam dacosan és odadobtam mindent házravalóstul.

Aztán lejöttem üresen — szegénynek... de látom, így is Mádon vagyok...

A MEGVÁLTÁS

Panaszkodtak a lelkek, hogy mily nehéz itt lent a siralomvölgyében és kérték az Urat, hogy váltsa meg őket.

Az Úr meghallgatta kérésüket és sajkába lépve átevezett az Élet tengerén s a partra érve sajkájával, szolt:

— Lépjetek be.

S az emberek kicsit vonakodtak, mondván:

— Segíts be... emelj be...

— Nem! — felelt az Úr. — Én eljöttem értetek, de belépni magatoknak kell...

VALLÁSI VITÁK

— Uram, Uram! — szaladt be kiabálva a mennyország kapuján az egyik buzgó kislélek Szent Péter elé — képzeld csak, mit csinálnak odalenn a — szekták... Kö-

tekednek, vitatkoznak a te anyaszentegyházaddal! Az egyik így magyarázza a Szentírást, a másik meg úgy. Valóságos bábeli zavar van ott lent. Mi lesz Uram, így a hitből, ha nem léptek közbe!?

— Nem baj — szól az Apostol szelid fönséggel —, jobb így, mert vitatkoznak, másként pedig aludnának felette...

A TUDÁS

Megérkezett a Tudós a paradicsomba. Mint jobb megjelenésű és modorú urat, nagyon szívesen fogadták és minyárt érdeklődtek is lelki tartalma iránt.

— Mit hoztál? — kérdi tőle az egyik volt földi ismerőse.

— Tudást — felelte a Tudós és már rakta is kifele koponyájából a Földön szerzett sok-sok ismeretet.

— Ezek — folytatta magyarázóan — természettudományi, emezek bölceleti, ezek közgazdasági, jogi ismeretek, míg emezek — kezdte másik oldalról szedve — elméletek, szakvélemények, meglátások...

— Másod nincs? — kérdi tőle a földije.

— Más? — csodálkozott a nagy tudós —, mi kelene még?

— A szivedben nem hoztál semmit?

— Nem — felelt a Tudós —, csak némi közönyt.

— Hitet, áldozatkészséget és kivált alázatot, szeretetet? — szóltak közbe többen.

— Nem is gondoltam rá! Na meg módomban se lett volna ilyeneket gyűjteni — az én pályámon...

— Akkor — szóltak közbe — menj vissza, mert ezeknek, amit hoztál, csak odalent van értéke a — mulandóságban...

AZ ÚR

Az Úr elé vittek egy ragályos gögben, nagyzásban, önzésben fetregő beteg lelket s kérték, hogy gyógyítsa meg.

Az Úr végignézett a betegen s azt mondta, hogy operálni kell.

A beteg megrémült, könyörgött, de mit sem használt a kérés, az Úr nem engedett, mert annyira el volt már romolva, hogy csak egy-két erős vágás segíthetett még... Nem volt más választás: vagy elveszni, vagy átadni magát az Úr irgalmas kezeibe.

S az Úr, elővéve a Sors élesre fent kését, elkezdte az első vágást...

A beteg feljajdult, de az Úr csak kaparta, vágta, pucolta a rothadó részeket... A beteg nagyon szenvedett és — szabadulni akart, de már nem lehetett, lefogta a Sors és mereven tartotta a műtőasztalon, mialatt az Úr tovább operált.

A beteg előbb jajgatott, aztán zúgolódott, végül szidta az Urat, de az Úr csak dolgozott nyugodt, biztos kezeivel... Aztán a végén bekötözte a sebet, magára hagyta a beteget, aki a fájdalomtól kimerülve elaludt.

Mikor felébredt, ott állt felette az Úr komoly, de szerető tekintetével és jóságosan nézte az éledő beteget.

— Uram! — szólt karjait az Úr felé tártan a minden bajon és szenvedésen túl lévő beteg, — bocsáss meg, hogy olyan türelmetlen, olyan sértő voltam, megbántottalak.

— Nem baj! — szólt közbe az Úr, megbocsájtó tekintettel nézve a beteget, mialatt jobbával végig simította annak veritékes homlokát —, nem baj, csak a fájdalom készítetted reá...

A SZÁLAK

Az egyik Lélek meghívást kapott a mennybe, meg is örült neki s mindjárt készülődött a nagy útra. De amint a világ sok cók-mókja között szétnézett, megrendült. S dacára annak, hogy nagyon, de nagyon vágyott a mennybe, mégse volt elég ereje elszakadni a Földtől, vagyonától, terveitől, szeretettjeitől...

Tanácsot kért tehát az egyik angyaltól, hogy mit csekedjen, mert menne is, meg nem is, — úgy kötik a szálak...

— Jól van — szólt az Angyal, végignézve a Lélek köré csavarodott világi kötelékeken —, akarsz-e jönni?

— Igen! — felelt a Lélek —, mindenáron!

— Na jó, majd intézkedem, — szólt az Angyal és elbocsátotta a Lelket.

A Lélek aztán lejtött s mit se törődve fantasztikus álmával, folytatta a maga földi életét...

Ezalatt az Angyal intézkedett. Elküldte a Sorsot és utasította, hogy vagdalja el azokat a szálakat, amelyek a Lelket még a Földhöz kötik...

A Sors el is kezdte nagy művét... Előbb a vékonyabb, később aztán már a vastagabb szálakat kezdte vagdalni... Az elsőknél csak megrendült a Lélek, de később már kételkedett, zúgolódott, de a katonásan regulázott Sors nem bánta, mindegyre jobban nyeste-vágta, már a vastagabbját is...

S a Lélek lassan-lassan elvesztve látta vagyonát... összedülve terveit... eltemetve szeretettjeit... egyedül állt cél, vágy és kötelék nélkül a Földön... és körülnézett — árván...

Nagyon elhagyatottnak, nagyon árvának érezte magát és elvágott a Földről... el, akárhova már...

Újra elment a mennybe és bekopogtatott. A kapu ki-

nyilt és elélépett az ő kedves Órangyala, megkérdezve, hogy mit kíván?

- Itt maradnék, — szólt lemondó hangon a Lélek.
- És a szálak? — kérdi az Angyal.
- Elszakadoztak, — felelte békén.

AZ IGÉNYEK

Becsalt néhány balga lelket az ördög az igények termébe s különféle izléses dolgokat kínálgatott nékik, mondván — nélkülözhetetlenek.

A balgák elhitték, amit hallottak, magukra szedtek mindent, divattól-fényűzésig, feleslegestől-szükségtelenekig s jól megrakodva indultak hazafele...

Odakint az első parti kapaszkodónál nehéznek érezték a terhet, tehát letették, hogy megnézzék, mi is az s akkor — úgy közelebbről látva eszméltek fel rá, hogy ezek a súlyos terhek nem mások, mint — az igények...

ÜTLEVELEK

Kiállították néhány meghalt ember lelkének az ütlevelet itt a Földön s útnak indították a másvilág felé. Minden ütleveletben benne volt a személyleírás mellett a Világ minősítése is.

Az egyik léleké így szólt: X von Y. Nagyember.

A másiké meg csak így: Minusz Z. Kisember.